

Corfbol català, un triomf de la perseverança

La selecció catalana de corfbol ha tornat del mundial disputat a la Xina amb un bagatge històric. Ho és objectivament pel resultat, ja que el combinat nacional va arribar fins a les semifinals. Però també perquè sense el suport

social rebut no s'hauria pogut assolir aquest gran triomf en un esport a hores d'ara encara prou desconegut a casa nostra, tot i que cada cop suma més practicants. La impossibilitat de cobrir les despeses per ser presents en un mundial tan llunyà com el xinès va portar la federació a realitzar una campanya de captació de fons amb què es pogués complir el presupost necessari. Els aficionats al corfbol en particular i la societat en general van reaccionar i es van aconseguir els diners. La selecció no ha defraudat la molta gent

que hi ha cregut, i ha tornat amb escrivint la inversió amb resultats esportius: quatre victòries i 135 punts en set partits. Quart millor equip del món. Catalunya s'ha fet un lloc entre els grans d'aquest esport jugant de tu a tu contra seleccions amb molta més tradició. El corfbol és un esport de valors. Entre ells el fet que els equips tenen una composició mixta d'hommes i dones. Per això, benvingut sigui l'impuls que aquest resultat cal esperar que doni al corfbol del nostre país. L'enhonorabona a la nostra selecció nacional.

LA PENÚLTIMA LA ZONA AMPLA

Enyorat Erasmus

La crisi econòmica que fa temps que té atrapat els clubs de futbol espanyols, especialment en categories tan deficitàries com la segona B, és un dels motius que ha dut alguns jugadors a provar una aventura lluny de casa. No és que Grècia, on n'han anat a parar uns quants, sigui precisament el paradís de la bonança econòmica. El cas és que, per ganes de veure món o senzillament perquè no han trobat lloc més a prop, cada cop més professionals se n'han anat a competir al futbol anglès, grec, portuguès, xipriota o suís, entre moltes altres lligues. I és un plantejament que, ben mirat, té uns quants al·licients que convidaria no passar per alt.

Àngel Rangel, un defensa de Sant Carles de la Ràpita que ha arribat a la Premier League amb el Swansea City, ho retratava fidelment en una entrevista a aquest diari: "Estava a segona B, mai havia tingut ofertes de segona tot i ser molt regular i jove. I bé, em va arribar l'oportunitat del Swansea, de la mateixa categoria, una lliga nova, la possibilitat de conèixer un nou país, sabia que aprendria anglès i que si les coses anaven bé se'm podrien obrir més portes." Clavat. Què més pot demanar? Hi ha molts jugadors que, arribats als 30 anys –abans i tot–, tenen un currículum carregadíssim, que els ha dut a tots els racons del futbol espanyol. Passa molt a segona B, en què són habituals trajectòries d'una sola temporada –o de mitja– en cada club. I per desgràcia, també passa sovint que el jugador deixi un club ofegat pels deutes i vagi a caure en un altre que, per més que promet, tampoc el podrà pagar puntualment. Per anar fent de nòmada per tot l'Estat i patir i patir per cobrar, potser val més obrir la mirada i aventurar-se a marxar més lluny. De problemes, hi poden haver els mateixos, però com a mínim hi ha atractius més diversos per posar a la balança.

Amb històries i fórmules diverses i a diferents edats, hi ha molts casos de jugadors que se'n van a altres lligues. Marc Crosas se'n va anar de casa als 19 anys i ha estat a França, Escòcia i Rússia. Un altre exblaugrana, Manel Expósito, és ara a Nova Zelanda. Jordi Tarrés, després de molts anys en el futbol català, és a la Xina. Aventures

Serran, Orlandi i Àngel Rangel celebrant el títol de The Championship amb el Swansea ■ EL 9

futbolístiques, experiències vitals.

Hi ha qui ho prova fart de voltar més a prop, però també qui se'n va de molt més jove, durant l'etapa de formació. I tampoc és cap mala idea. Més enllà de jutjar els clubs que s'han acostumat a anar a altres lligues a pescar mainada –oferint-los els diners que encara no han vist i promeses d'oportunitats accelerades–, que un jove decideixi fer el pas de marxar té el seu mèrit, el seu valor. Si creu que li anirà bé obrir una altra via per progressar en el futbol i de passada conèixer món, espavilar-se en un altre lloc i aprendre llen-

gües (que no és el mateix que estudiar-les), quin mal hi ha? Més aviat al contrari. És una manera ben atractiva de seguir un altre camí, de deixar de fer l'evolució normal a casa, la que toca. Comparable amb els estudiants que fan un parèntesi a la facultat, es desmarquen de la pressa d'acabar la carrera sense moure's de casa, i se'n van d'Erasmus a qualsevol altre país. N'hi ha molts que ho han fet i que, quan tornen, no triguen gaire a enyorar-ho. Pitjor estem els que no ens vam atrevir a fer el pas quan era el moment i que encara ens en penedim quan en sentim parlar.

Per patir i patir per cobrar, potser val més obrir la mirada i aventurar-se a marxar més lluny a jugar

Xevi Masachs

